



محمد صلى الله عليه وسلم

خاتم النبيين

(باللغة البشتو)

**المكتب التعاوني للدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات
بالزلفي**

محمد ﷺ خاتمة النبيين - اللغة البشتو

د نبي كريم ﷺ د ژوند مختصر حالات



المكتب التعاوني للدعوة والإرشاد
ونوعية الجاليات بالزلفي



محمد ﷺ خاتم النبيين

أعدّه وترجمه للغة البشتو

المكتب التعاوني للدعوة والإرشاد و توعية الجاليات بالزلفي

الطبعة الأولى: ١٤٣٩/٨ هـ

المكتب التعاوني للدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بالزلفي (ح)
فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر
المكتب التعاوني للدعوة والإرشاد وتوعية الجاليات بالزلفي
محمد ﷺ خاتم النبيين - الزلفي، ١٤٣٩ هـ

ردمك: ٥-١٤-٨٢٤٣-٦٠٣-٩٧٨

(النص باللغة البشتو)

١- محمد ﷺ خاتم النبيين ٢- السيرة النبوية أ- العنوان

١٤٣٩/٦٣٦٠

ديوي ٢٣٩

رقم الايداع: ١٤٣٩/٦٣٦٠

ردمك: ٥-١٤-٨٢٤٣-٦٠٣-٩٧٨



د خوږ نبي کریم ﷺ د ژوند مختصر حالات

د نبوت نه مخکښي د عربو حالت :

پدې دور کښې د عربو مشهور دين بت پرستی وه ځکه چه عربو دين ابراهيمی پريښوسته وو او بت پرستی کښې اخته شوی وو، دې دور ته د جاهليت دور وئيله شی، د الله تعالی نه علاوه چه د کومو بتانو عبادت کيدو د هغه نومونه دادی :لات، عزی، مناة، او هبل، د بعضو عربو دين يهوديت، عيسائيت او مجوسيت هم وو، ډير لږ خلق په ملت ابراهيمی باندې قائم وو .

د ژوند د تيږولو اسباب :

اکثر به خانه بدوش وو صحراؤنو کښې اوسيدل او عام څاروی ساتل او د هغوی څرول ئه کسب وو او کلو ښارونو کښې اوسيدونکی خلق زميداری او تجارت کښې مشغوله وو، د اسلام د راتللو نه مخکښې مکه مکرمه د جزيره عرب دپاره د تجارت لوي مرکز وو، طائف او مدینه مشهور ښارونه



وو، پدے معاشره کښې ظلم اوزياتے ډير وو، د کمزورو حق چا نه منلو، ژوند ئې جينکئ به ئې په زمکه کښې خولې، عزتونه به لوټ کيدل، زورورو به د کمزورو حق په زبردستئ سره خورلو، بے شماره ښځو سره به نکاح کيدله، زنا عام رواج وو، په وره وره خبره به د قبيلو ترمينځ جنگونه کيدل، کله به يوه قبيله خپل مينځ کښې جنگ کولو، دا د اسلام د راتلونو مخکښې د جزيره عربي مختصر غونډے تصوير دے.

د ذبيحينو (دوه حلال شوي) کسانو ځوي :

تولو قريشو به د عبد المطلب په مقابله کي په خپلو اولادو او مالدارئ سره فخر کولو نو ددے وجے نه عبد المطلب يوه ورځ نذر منلے وو چه کچرته الله تعالى ماله لس (۱۰) نارينه بچي راکړل، نو زه به پکښې يو د خپلو آلهو د رضا کولو دپاره ذبح کوم، د عبد المطلب دا آرمان پوره شو، الله تعالى ورله لس (۱۰) نارينه اولاد ورکړل چه يو پکښې د نبی کریم ﷺ پلار عبد الله وو، کله چه عبد المطلب خپل نذر پوره کول وغوښتل، نو د ځامنو ترمينځ ئې قرعه اندازی وکړه، نو د عبد الله نوم راووتلو، عبدالمطلب چه کله د عبد الله د ذبح کولو اراده وکړه، نو خلق راجمع شول چه عبد المطلب ددے



کار نه منع کړی، هسه نه چه دا کار په خلقو کښې رواج جوړ نه شی، بالآخر پدې فیصله وشوه چه د عبد الله او د لسو (۱۰) اوبنانو ترمینځ به قرعه واچوی، پدې طریقه به دا د عبد الله فدیة جوړه شی، قرعه ئې چه واچوله نو د عبدالله نوم راووتلو، نو هغوی د اوبنانو عدد دوچنده کړلو، بیا هم نوم د عبد الله راغی، پدې طریقه ئې اوبنان ډیرو لږ ډیرو او قرعه کښې به نوم د عبدالله راوتلو ترده چه د اوبنانو تعداد سل (۱۰۰) شو، نو بیا د اوبنانو نوم راوختلو، عبد المطلب سل اوبنان ذبح کړل د عبدالله په فدیة کښې، د نورو ځامنو په نسبت عبد الله پلار ته ډیر گران وو، او خاصکر د سلو اوبنانو د فدئې نه پس ئې ورسره ډیره مینه کوله، عبد المطلب د خپل ځوی عبد الله دپاره د بنی زهره قبیلې د یوې جینئې آمنه بنت وهیب انتخاب وکړو، او د هغې سره ئې ورله نکاح وکړه، آمنه بی بی حامله شوله، ددې د حمل نه درې میاشتې پس عبد الله د تجارتي قافلې سره د شام په طرف روان شو، واپسئې کښې بیمار شو، چونکه بنی نجار دده ماماگان وو مدینه کښې نو هلته ایسار شو ترده چه وفات شو او هلته دفن شو.



د حمل ورځې پوره شوې او نبی کریم ﷺ دگل په ورځ (یوم الاثنین) باندې پیدا شولو، البته د تاریخی اختلاف د وجې نه د نبی کریم ﷺ د پیدائش صحیح میاشت او ورځ معلومه نده، د یو روایت مطابق د نبی کریم ﷺ پیدائش په ۹ ربیع الاول باندې شوې ده، د دویم روایت مطابق ۱۲ ربیع الاول ده، د دریم روایت مطابق رمضان کښې پیدا شویدې، ددې نه علاوه هم نور روایتونه موجود دي، دا واقعه ۵۷۱ هـ کښې راغلې وه، ددې کال ته (عام الفیل) هم وائی، پدې کال باندې ابرهه د هاتیانو سره په مکه حمله کړې وه چه الله ذلیله کړې وو.

د هاتیانو واقعه :

یمن کښې د نجاشی بادشاه د طرفنه گورنر ابرهه وکتل چه عرب مکه ته ځي، او د خانه کعبه طواف کوي، او حج کوي، د هغې عزت کوي، او د لرې لرې نه راځي، نو ده په صنعاء کښې یوه لویه کنیسه جوړه کړه، ددې دپاره چه خلق د مکه په ځای د حج دپاره صنعاء ته راځي، نو د کنانه قبیلې یو سرې خبر شو نو هغه د شپې لارو او دغه کنیسی ته ننوتو او د هغې دیوالونه ئې په گندگۍ باندې ولرل، هرکله



چه ابرهه ددے خبرے نه خبر شو نو د غصے نه لمبه شو، او شپيته زره (۶۰۰۰۰) لښکر ئے تيار کړو، او ورسره نهه (۹) هاتيان وو، دا لښکر د مکه مکرمة په طرف روان شو چه خانه کعبه وړانه کړی او هغه ونړوی. د ټولو نه غټ هاتی ئے د خپل ذاتی استعمال دپاره خاص کړو چه دا لښکر د مکه مکرمة خوا ته ورسیدو لږ ایسار شو او بیا ئے مکه ته د داخلیدو حکم وکړو، لیکن هغه غټ هاتی کیناستو، او مخکښې نه تللو کله چه بل طرفته وړله مخ کړو نو په تیزی سره به تللو، لیکن چه کله به ئے وړله مخ د خانه کعبے طرفته کړو نو کیناستو به او مخکښې به نه تللو، دا خلق پدے پریشانئ کښې وو چه الله تعالی د مارغانو یو لښکر راولیرلو چه په جهنم کښې پاخه شوو کانړو باندے ئے ویشتل، د هر مارغه سره درے درے کانړی وو، یو په خوله کښې او دوه په خپو کښې، د چنرے په مقدار یو یو کانړے وو، څوک چه به په کانړی ولگیدو د هغه اندامونه به رژیدل، او بالآخر به مړ شو، د مکه قریش یو طرفته او بل طرفته تختیدلی وو، څوک په غرونو کښې پټ شوی وو، چه ددے غټ لښکر نه ځان بچ کړی هرکله چه ورته معلومه شوله



چه د لښکر ډیر بد حال دے نو پوره په امن سره خپلو کورونو ته راغلل، دا واقعه د نبی کریم ﷺ د پیدائش نه تقریبا (۵۰) ورځے مخکښې شوے وه .

د نبی کریم ﷺ پالنه او رضاعت (تے رودل) :

نبی کریم ﷺ د پیدائش نه پس د ابو لهب وینځے ټوبیه ورله پئ وړکول، ددے نه مخکښې د نبی کریم ﷺ تره حمزه بن عبد المطلب له ئے پئ وړکړی وو، ددے وجه نه حمزه رضی الله عنه د نبی کریم ﷺ رضاعی ورور هم وو، د عربو دا طریقه وه چه ماشوم به پیدا شو نو بانډو ته ئے د پیوو دپاره لیرلو چه قوي بدن ئے جوړ شي، او صحیح تربیت ئے وشي، او فصیحه عربی یاده کړی، ددے مقصد دپاره نبی کریم ﷺ هم بانډو ته نقل شو، په دغه دور کښې د بنی سعد قبیلے زاناه مکے ته د ماشومانو دپاره راغلی وو، ټولو زنانو نبی کریم ﷺ پرینودلو ځکه چه یتیم دے، حلیمے سعديے هم اول پرینودو لیکن داسے یو ماشوم ئے پیدا نه کړو چه د دوی د غریبے بوج کم کړی، دوباره نبی کریم ﷺ ئے په کمه مزدورئ بانده د ځان سره واغستلو، او کور ته ئے راوستلو، حلیمه د خپل خاوند سره یو کمزوری خره بانده مکے مکرمے ته راغله



وه، واپسئ كښې د حلیمې په غیره كښې محمد رسول الله ﷺ دے، دغه كمزورے خره تیز تیز منزل كوی، تردے پورے چه د ټولو سورلو نه مخكښې شوله، ټولو ملگرو ورته تعجب كوو، حلیمه بی بی بیان كوی چه زما سینو كښې پئ نه وو، زما خپل ځوی به هم د لورې د وجه نه ژړل، د كله نه مے چه نبی کریم ﷺ ته پئ وركول شروع كړل، زما په سینو كښې ډیر پئ پیدا شو بیا فرمائي: چه په بنی سعد قبيله كښې خشك سالی وه، د كله نه چه دا مبارك بچے دے زمكے ته د پیوو دپاره راوستے شو نو دا زمكه سرسبز ه شوله، څاروی ساربه شول، او حالت ئے ځائسته شو، نبی کریم ﷺ د حلیمې سره دوه كاله تیر كړل، حلیمې به ددے ماشوم ډیر خیال ساتلو، دوه كاله تیریدو نه پس حلیمې نبی کریم ﷺ د ځان سره كړو، او د خپل مور او نيكه خواله ئے مکه مكرمے ته راوستلو، چونكه حلیمې د نبی کریم ﷺ بركت لیدلے وو، نو د آمنے نه ئے دوباره مطالبه وكړه چه محمد ﷺ به دوباره زما سره اوسپری، آمنے ددے خبره ومنله، حلیمې دوباره دے یتیم ماشوم لره بنی سعد قبیلے علاقه ته راوستلو، چه ډیره خوشحالی ئی كوله او نيك بخته وه .



د شق صدر (د سینے سپریدو) واقعه :

د نبی کریم ﷺ عمر تقریباً څلور کاله وو چه یوه ورځ نبی کریم ﷺ د خپل رضاعی ورور (د حلیمے ځوی) سره لوبه کوله، د کور نه لږ لرے د حلیمے ځوی په منډه منډه راغے، په مخ باندے ئے غم ښکاره وو، مور ته وائی د قریشی ورور مدد له ځان ورسوئ، مور د بچی نه تپوس وکړو چه څه چل دے ؟ هغه ورته قیصه وکړه چه دوه سفید پوش کسان راغلل، ورور ئے راله په زمکه سملولو او سینه ئے ورله په چاره وسپرله، هغه لا خبره ختمه کړے نه وه حلیمے منډه کړه څه گوری چه نبی کریم ﷺ په خپل ځای چپ چاپ ولاړ دے، رنگ ئے تک زیر دے، حلیمے ترے تپوس وکړو، هغه ووئیل : خیریت سره یم، بیا ئے ووئیل چه دوه سپینو جامو والا کسان راغلل او زما سینه ئے وشلوله او زما زړه ئے راویستلو، د هغے ئے نه توره تپوه بهر گوزار کړه، او زړه ئے راله په یخو اوبو ووینځلو، او په خپل ځای باندے ئے کینودلو، بیا ئے راله سینه بنده کړه، او لارل، د سترگو نه پناه شول،



حليمه هلك د ځان سره خپل كور ته راوستلو، بله ورځ ئه سهار وختي د ځان سره مكه ته راوستلو، آمنه د حليمه په بے وخته راتللو حيرانه شوله ځكه چه حليمه د ځان سره ډير په مينه بوتلله وو چه تپوس ئه و كړو نو حليمه د شق صدر ټوله قيصره بيان كړه .

د مور او د نيکه وفات :

بی بی آمنه د خپل یتیم بچی سره مدینه ته لاړه د عبد الله د قبر د زیارت دپاره، مدینه کښې بنو نجار قبیله کښې یو څو ورځې دیره شوله، بیا واپس مکه ته راروانه شوه، د آباء مقام سره آمنه وفات شوه، او هلته دفن کړې شوه، د نبی کریم ﷺ عمر تقریباً شپږ کاله وو چه مور بي بي ئه وفات شوه، د مور د وفات نه پس د نبی کریم ﷺ د کفالت ذمه واری نيکه عبد المطلب واخستله، هغه د نبی کریم ﷺ بے حده خیال ساتلو، د نبی کریم ﷺ تربیت کولو هغه سره ئه شفقت کولو، کله چه د نبی کریم ﷺ عمر اته (۸) کاله شو، نو نيکه ئه وفات شو، د نبی کریم ﷺ د پرورش ذمه واری ابو طالب ته نقل شوله،



د ابو طالب مالی حالت کمزورے وو او خاندان ئے لوئی وو، د هغه باوجود ابو طالب او د هغه بنخه نبی کریم ﷺ د خپلو بچو پشان وساتلو، ددے وجے نه د نبی کریم ﷺ د ابوطالب سره مینه وه، داسه حالاتو کښې نبی کریم ﷺ پرورش حاصل کړو، د نبی کریم ﷺ تربیت په صداقت او امانت باندے وشو تردے چه نبی کریم ﷺ د صادق او آمین په لقب باندے مشهور شو، که چابه ووئیل چه صادق او آمین راغله دے نو هرچا ته معلومه وه چه دا نبی کریم ﷺ یادوی .

تجارت او واده :

کله چه نبی کریم ﷺ لږ رالوئی شو، د خپلے زندگي ټول معاملات ئے پخپله سنبال کړل، نبی کریم ﷺ د کار او کسب سلسله شروع کړه، په معمولی مزدورئ باندے ئے د قريشو گډے بيزے سرولے، شام ته تجارتي قافله کښې شريک شو چه اکثر مال پکښې د خديجه بنت خويلد وو، خديجه يوه گنده بنخه وه، او ډيره مالداره وه، د ميسره په نوم غلام د خديجه د تجارت انچارج وو،



د نبی کریم ﷺ د برکت د وجې نه تجارت کښې ډیره زیاته منافع وشوه، ددې لوی منافع باره کښې خدیجې د خپل غلام نه تپوس وکړو، هغه ووئیل چه محمد بن عبد الله به سوداء اخستله او خرخوله نو خلق به په گنر تعداد کښې هغه ته راتلل، چا باندې د ظلم نه بغیر به ئې ډیره منافع کوله، خدیجې دمیسره خبرې خه په غور واوریدلې، حالانکه هغه پخپله هم د نبی کریم ﷺ په باره د هغه د امانت او صدق نه خبره وه، خدیجې پدې ډیره خوشحاله شوله او د نبی کریم ﷺ سره ئې د نکاح دپاره مینه پیدا شوه، نو خدیجې خپله ملگرې د نبی کریم ﷺ د رائې معلومولو دپاره ولیرله چه هغه د نکاح باره کښې خه وائی، دې وخت کښې د نبی کریم ﷺ عمر مبارک (۲۵) پنځه وښت کاله وو، دې ښځې د خدیجې د طرفنه پیغام نبی کریم ﷺ ته ورسولو، نبی کریم ﷺ هغه قبول کړو، پدې طریقه سره نکاح وشوله، دواړه ښځه او خاوند خپل مینځ کښې ډیر خوشحاله وو، نبی کریم ﷺ د خدیجې په مال کښې تجارت شروع کړو، وخت تیریدو سره سره د خدیجې نه د نبی کریم ﷺ اولاد پیدا کیدل، زینب، رقیة، ام کلثوم، او فاطمه رضی الله عنهن او په



هلکانو کنبې قاسم او عبد الله پیدا شول، دا دواړه په ماشوم
توب کنبې وفات شو.

نبوت

د نبی کریم ﷺ عمر مبارک چه خلوینبتو کالو ته نزدی
ورسیدو نو نبی کریم ﷺ په غار حراء کنبې د ځانله والی او
خلوت ژوند تیروول شروع کړل، غار حراء د مکې مکرمې نه
مشرق طرفته یو غر کنبې موجود وو چه نبی کریم ﷺ به کله
مسلسل خو شپې هلته وو، او د الله تعالی بندگی به ئې کوله،
دلته د رمضان د میاشتې (۲۱) یویشتمه نیټه وه، نبی کریم ﷺ
غار حراء کنبې وو، خلوینبت کاله عمر ئې پوره شوې وو چه
جبریل علیه السلام ورله راغی، ورته ئې ووئیل: اُووایه! نبی
کریم ﷺ ورته ووئیل: زه لوستلونکې نه یم، دغه خبره جبریل
علیه السلام درې ځل دوهراو کړه، لیکن نبی کریم ﷺ
ورله هغه جواب ورکولو چه زه لوستونکې نه یم، په دریم
ځل جبریل علیه السلام ووئیل: [اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ،
خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ، اقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ، الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ،
عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ] {العلق: ۵} ترجمه: اولوله په مدد د
نوم د رب ستا هغه ذات چه پیدائش ئې کړې دے (۱) پیدا



کریدے انسان د تکرے د وینے نه، (۲) لوله همیشه او رب ستا پیر عزت والا دے، (۳) هغه ذات چه تعلیم ئے ورکریدے په قلم سره، (۴) تعلیم ئے ورکریدے انسان ته د هغه خیز چه دے پرے نه پوهیدو.

هغه ملائک بیا واپس شو، ددے نه پس نبی کریم ﷺ غار کنبې د ایساریدو طاقت ونه لرلو نو کور ته راغے، کله چه د خدیجه بی بی خوا ته ورسیدو نو زړه ئے درزیدو، نبی کریم ﷺ وفرمایل: (زَمْلُونِي، زَمْلُونِي) ما په کمبل کنبې پت کړه، ما په کمبل کنبې پت کړه، نبی کریم ﷺ ئے په کمبل کنبې پت کړو، تردے پورے چه یره ترے ختمه شوه، بیا ئے ټوله قصه خدیجه رضی الله عنها ته بیان کړه، بیا ئے ورته وویل: زه پخپل ځان ویریرم، خدیجه رضی الله عنها ورله تسلی ورکړه چه قسم په الله هیچرے به هم الله تعالی تا ناکامه نه کړی ځکه چه ته خپلولی پالے، خلقو سره مدد کوی، بے روزگار ه ته کسب لټوے، میلمنو له میلستیا ورکوے، د حق په باره کنبې چه مشکلات راځی هغه کنبې د خلقو مدد کوے. د څو ورځو نه پس نبی کریم ﷺ دوباره غار حراء ته د عبادت دپاره لاړو، کله چه د عبادت نه فارغه شو، مکه مکرمه ته



واپس راروان وو، په لاره کنبې جبریل علیه السلام کرسی باندې ناست دے، د آسمان او زمکے مینځ کنبې په نظر راځي، جبریل امین ددے آیتونو وحی وکړه: **يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ، قُمْ فَأَنْذِرْ، وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ، وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ، وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ، وَلَا تَمُنْ بِتَسْتَكْبِيرٍ** [المدثر: 6] ترجمه: اے کمبل کنبې انغختونکيه، اودريره نو ويره ورکړه، او خاص د رب خپل لوټی وايه، او جامے خپلے پاکے ساته، او هرے پليتي نه ډډه اؤکړه. ددے نه پس د وحی سلسله شروع شوه، پرله پسے وحی راتلله، کله چه نبی کریم ﷺ د دعوت آغاز وکړو، اول د ايمان په آواز باندے ليک د هغه بي بي خديجه رضی الله عنها اووئيلو، د الله د وحدانيت گواهی ئے وکړه، او د نبی کریم ﷺ رسالت ته ئے ځان تسليم کړو، او په اسلام کنبې د ټولو نه اول ئے اسلام قبول کړو، رسول الله ﷺ ددے نه پس د خپل نزدے دوست ابوبکر صديق سره خبره وکړه، هغه هم خبره ومنله، او ايمان ئے راوړو، ذره برابر شک ئے هم ونکړو، چونکه ابو طالب د نبی کریم ﷺ مور او د نيکه د وفات نه پس پرورش کړے وو، ددے وجے نه چه کله نبی کریم ﷺ په خپلو خپو اودريدو، نو د خپل تره ابو طالب ځوی د علی رضي

الله عنه د کفالت ذمه واری ئے اخستے وه، پدے ماحول کنبې الله تعالى د علی رضی الله عنه سینہ د اسلام دپاره پرانستله، او اسلام ئے قبول کړو، د دوی نه پس د خدیجی رضی الله عنها غلام زیدبن حارثه ایمان راوړو، نبی کریم ﷺ پت پت د اسلام دعوت چلولو، او مسلمانانو خپل اسلام پت کړے وو ځکه که قریشو ته به پته ولگیده چه چا اسلام قبول کړے دے، هغه له به ئے سزاگانے ورکولے چه د اسلام نه واپس شی .

بنکاره دعوت :

د رسول الله ﷺ د پت دعوت چه کله درے کاله وشو، نو د الله تعالى د طرفنه حکم راغے : [فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ] {الحجر: ۹۴} ترجمه: پس صفا صفا بیان کړه هغه چه تا ته حکم کړے شویدے د هغه د بیانولو، او مخ اوگرځوه د مشرکانو نه . یوه ورځ رسول الله ﷺ صفا غونډئ باندے اودریدو، مکے والو ته ئے آواز وکړو، ډیر خلق راجمع شول، دے خلقو کنبې د نبی کریم ﷺ تره ابو لهب هم موجود وو چه د الله او د رسول په دشمنئ کنبې د هر چا نه مخکنبې وو، خلق چه کله راغلل نبی کریم ﷺ وفرمایل : که



زه تاسو له خبر درکړم چه ددے غر نه هغه طرفته دشمن دے، تاسو باندے حمله کوی نو تاسو به زما خبره ومنی، ټولو ووئیل : مونږه ته نه ئے موندلے مگر ریشتونے او امانت دار، نورسول الله ﷺ وفرمایل: زه ستاسو دپاره یره درکونکے یم مخکښې ددے نه چه سخت عذاب د الله راشی، ددے نه پس نبی کریم ﷺ الله طرفته دعوت شروع کړو، او د بت پرستی چه په هغه زمانه کښې رواج وو تردید به ئے کولو، دغه ځای کښې موجود ابو لهب غصه شو، وے وئیل : (معاذ الله) هلاک شے، تا مونږ ددے خبرے دپاره راجمع کړی یو، الله تعالی د ابو لهب په باره کښې داسے آیاتونه نازل کړل چه تر قیامتہ پورے به لوستلے کیري: [بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ] [تَبَّتْ یَدَا اَبِی لَهَبٍ وَتَبَّ، مَا اُغْنٰی عَنْهُ مَالُهُ وَمَا کَسَبَ، سَیَصْلٰی نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ، وَاُمْرَاتُهُ حَمَّالَةَ الْخَطْبِ، فِی جِیْدِهَا حَبْلٌ مِّنْ مَّسَدٍ] {المسد:ه} ترجمه: هلاک شول دواړه لاسونه د ابو لهب او هلاک شو دے، فائده ورنکړه ده ته مال د ده او هغه څیز چه ده گټلی وو، زر دے چه ورننوځی به اور لمبو والا ته، او بنځه دده چه راوچتونکے د خشاکو ده، په سټ د هغه کښې رسے ده د پوستکي د کجورو نه. نبی کریم ﷺ خپل



د دعوت باندې کلک ولاړ وو، چرته به چې د خلقو اجتماع په نظر راتلله، هغوی ته به ئې دعوت ورکولو، د خانه کعبې خوا کښې به ئې مونځ ادا کولو، او د خلقو په اجتماعاتو کښې به شریک کیدلو، او د اسلام پیغام رسولو او دعوت ورکولو دپاره به د مشرکانو بازارونو ته ورتللو، ډیر تکلیفونه به ئې برداشت کول، کومو خلقو به چې ایمان راوړو مشرکانو به ډیر تکلیفونه ورکول لکه چې سمیه او یاسر او عمار رضی الله عنهم ته ئې دومره سزاګانې ورکړې چې یاسر او سمیه رضی الله عنهما شهیدان شول، سمیه رضی الله عنها هغه ښځه ده چې په اسلام کې اوله شهیده شوې ده، یاسر رضی الله عنه په اسلام کښې اول د شهادت درجه حاصله کړیده، بلال بن رباح حبشی رضی الله عنه ته هم امیه بن خلف او ابوجهل ډیرې سزاګانې ورکړې وې، ورته به ئې وئیل: اے بلال! اسلام پریږده، بلال رضی الله عنه په اسلام باندې مضبوط وو، امیه بلال رضی الله عنه په زنجیرونو کښې وتړلو، او بهر د مکې مکرمې په گرمو شګو کښې به ئې خملولو، او پخپله هم او په نور مشرکانو باندې به ئې هم په کور ووهلو، د بلال رضی الله عنه د خولې مبارکې نه به صرف د احد احد آواز



راتللو، يوه ورځ ابو بکر صدیق رضي الله عنه ورباندې تیر شو، نو د امیه نه ئې واخستلو او د الله دپاره ئې آزاد کړو. پدې مشکل حالت کښې د حکمت د وجه نه رسول الله ﷺ مسلمانان د اسلام د ښکاره کولو نه منع کړی وو، ددې وجه نه به نبي اکرم ﷺ د صحابه کرامو سره په تنهائی کښې میلاویدو، کچرته نبي کریم ﷺ ښکاره ملاویدلې نو مشرکانو به د هغه او د هغه د دعوت ترمینځ مانع واقع کیدلې، او ممکنه وه چه ددې وجه نه د دواړو ډلو مینځ کښې جنگ راغلې وې، چونکه د مسلمانانو تعداد هم کم وو، او اسباب د جنگ هم نه وو، ددې وجه نه نبي کریم ﷺ مسلمانانو ته د اسلام د پټولو حکم کړې وو، رسول الله ﷺ به د مشرکانو مخکښې د تکلیفونو باوجود ښکاره دعوت او عبادت کولو.

حبشو ته هجرت :

اسلام چه چا قبول کړې وو، او مشرکانو ترې خبر وو نو هغوی ته به ئې ډیر تکلیفونه رسول، خاصکر د معاشرې هغه کمزوري صحابه کرام رضوان الله علیهم اجمعین ته نو رسول الله ﷺ دوي ته حبشو ته د نجاشی بادشاه خوا ته د



هجرت اجازہ ورکړه، دا واقعه د نبوت په پنځم کال راغله، تقریباً اوویا (۷۰) کسانو د خپلو ښځو او بچو سره حبشو ته هجرت وکړو، هجرت کونکو کښې عثمان بن عفان رضی الله عنه او د هغه کور والا رقیة د رسول ﷺ لور ورسره هم پدې سفر کښې ملگره وه، قریشو پوره کوشش وکړو چه حبشو کښې هم مسلمانان سکون باندې ژوند تیر نه کړی، نو د نجاشی بادشاه په خدمت کښې مختلفې ډالۍ وغیره پیش کړې، او دا مطالبه ئې وکړه چه دا خلق مکه والو ته حواله کړی، او مکه والو دا الزام ولگوو چه دا مسلمانان عیسی علیه السلام او د هغه مور ته بد رد وائی، نجاشی چه د مسلمانانو نه د حقیقت په باره کښې تپوس وکړو، نو هغوی جواب کښې قرآن ولوستلو هغه چه د عیسی او مریم علیهما السلام په باره کښې نازل شوی وو، نجاشی چه قرآن کریم واوریدو نو د مسلمانانو د خبرې تائید ئې وکړو، مسلمانان ئې مکه والو ته د حواله کولو نه انکار وکړو، او پخپله د ایمان راوړلو اعلان ئې وکړو .



عجیبه واقعه :

دده کال په رمضان کښې رسول الله ﷺ یوه ورځ مسجد حرام ته راغلو، او د ټولو خلقو په مینځ کښې ئه د سورة النجم تلاوت شروع کړو چه قریش هم گنر تعداد کښې موجود وو، دده کافرانو مخکښې چرته هم د قرآن کریم تلاوت نه وو اوریدله ځکه دوی خپل مینځ کښې دا لوظ کړه وو چه محمد ﷺ ته به غور نه رږدو، کله چه ناسپي دده خلقو مخکښې دقرآن کریم دده مبارک سورت تلاوت شروع شو، دده په غورونو ږیر عجیبه ولکیدو او قرآن ته غیر اختیاری متوجه شو، کله چه رسول الله ﷺ دده آیت (فَأَسْجُدُوا لِلَّهِ وَعُْبُدُوا) النجم: ۲۶) ترجمه: دخپل رب مخکښې سجده وکړئ اودهغه عبادت وکړئ. رسول الله ﷺ سجده وکړه نوټول په ټوله بے اختیاره په سجده باندې پریوتل .

هر قسم تعلق پریکول :

قریشو همیشه دپاره د دنی کریم ﷺ د دعوت هر قسمه مخالفت کولو، او هره ورځ به ئه نوی نوی انداز کښې



تکلیفونه ورکول، دهمکیانې به ئې ورکولې، کله کله لالچ د مال او د بنځې ورکولو، دے ټولو تکلیفونو به مسلمانان په خپل باندې مضبوطول، او د ایمان والو تعداد به ورځ په ورځ زیاتیدو، نو کافرانو د مسلمانانو خلاف یو نوے محاذ پرانستلو، خپل مینځ کښې ئې یوه معاهده ولیکله، ټولو پدې اتفاق وکړو، او خانه کعبه کښې ئې آویزاندې کړه، چه د مسلمانانو او بنو هاشمو سره به هر قسمه تعلقات ختم کړې شي، د دوی سره اخستل، خرڅول، نکاح، او هر قسمه تعاون به ختم کړې شي، مسلمانان مجبوراً د مکې مکرمې نه بهر شعب ابی طالب ته نقل شول، پدې ځای کښې مسلمانو ته ډیر تکلیف وو، لوړه او نور ډیر مشکلات وو، کوم مسلمانان چه مالداره وو، هغوی خپل ټول مال په نورو مسلمانانو باندې خرچه کړو لکه خدیجه رضی الله عنها، او دوی ته مرضونه ولکیدل، او ډیر خلق مرگ ته نزدې شول، لیکن ددې هرڅه باوجود مسلمانان مضبوط وو، او صبر ئې کولو، یو تن هم د خپل دین نه روستونه شو، دا سلسله تر درې کالو پورې وه، تردې چه قریشو کښې څو مشرانو ددې خلاف آواز اوچت کړو، دا خلق د بنو هاشم نزدې



رشته دار وو، هغوی ښکاره ددے اعلان مخالفت وکړو، کله چه دا معاهده د خانه کعبے نه رابهرکړه، معلومه شو چه چينجو ټول کاغذ خوړلے وو، صرف د الله نوم باقي وو، پدے طريقه سره د مشکل وخت ختم شو، بنو هاشم او مسلمانان مکے مکرمة ته واپس راغلل، لیکن قریشو په مسلمانانو باندے د ظلمونو سلسله جاری وساتله .

د غم کال :

د شعب ابی طالب د راتلونو پس ابو طالب بیمار شو د نبی کریم ﷺ تره صاحب فراش شو، خو ورځے تیرے شوی نوے چه ابو طالب باندے د مرگ علامے ښکاره شوی، رسول الله ﷺ د تره سر طرفته کیناستو، د مرگ نه مخکښې ئے ترے د لاله الا الله د اقرار مطالبه کوله، لیکن بل طرفته کافران رشته دار خاصکر ابوجهل د اسلام د قبولولو نه منع کولو او ورته ئے وئیل چه ته د خپل پلار نیکه دین پرېږدے، د عبد المطلب ددین نه مخ اړوے، تردے چه ابو طالب د شرک په حالت کښې وفات شو، رسول الله ﷺ ته د ابو طالب په وفات باندے ډیر غم ورسیدو، ځکه چه د شرک په حالت کښې وفات شو، د ابو طالب د مرگ نه دوه



مياشته پس خديجه رضی الله عنها وفات شوه چه رسول الله ﷺ ته ډیر غم ورسیدو، ددے دواړو د وفات نه پس مشرکانو نبی کریم ﷺ باندے تکلیفونه نور هم ډیر کړل .

طائف ته سفر:

د قریشو سرکشی فرعونیت او مسلمانانو ته تکلیف ورکول د حد نه ډیر شوو نبی کریم ﷺ طائف ته د سفر کولو اراده وکړه، کیدے شی الله تعالی هغوی ته هدایت وکړی طائف ته تلل څه آسان نه وو، یو خو د طائف لار په غرونو کنبې مشکله وه، او بل د طائف والو د طرفنه جواب انتهائی تکلیف والا وو، دے خلقو د نبی کریم ﷺ په خبره هیڅ پرواه ونکړه بلکه بدے بدے خبرے ئے ورته وکړے، او ماشومان ئے ورپسے کړل په کانړو ویشتلو تردے پورے چه د نبی کریم ﷺ پنرے مبارکے د وینونه ډکے شوے پدے مشکل حالت کنبې نبی کریم ﷺ مکے مکرمے ته د واپس تلو فیصله وکړه، رسول الله ﷺ ډیر زیات خفه او غمجن وو، پدے وخت کنبې جبرئیل علیه السلام سره د غرونو ملائک راغلو، جبرئیل علیه السلام وفرمائیل: (وَقَدْ بَعَثَ إِلَيْكَ مَلَكَ الْجِبَالِ لِتَأْمُرَهُ بِمَا شِئْتَ). ترجمه: یقینا الله تعالی د



غرونو والا ملائک تاته رالیږلے دے دے دپاره چه ته ورته حکم وکړے څه چه ستا خوڅه وی، ملائک ووئیل: (إِنْ شِئْتَ أَنْ أُطَبِّقَ عَلَيْهِمُ الْأَحْشِينَ) اے محمد ﷺ که ستا خوڅه وی زه به دے قوم باندے دا دوه غرونه یوځای کړم. نبی کریم ﷺ جواب ورکړو: (بَلْ أَرْجُو أَنْ يُخْرِجَ اللَّهُ مِنْ أَصْلَابِهِمْ مَنْ يَعْبُدُ اللَّهَ وَحْدَهُ لَا يُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا). بلکه زما دا امید دے چه الله تعالی به د دوی په نسلونو کښې داسه خلق پیدا کړی چه د الله تعالی عبادت به کوی او د الله تعالی سره به هیڅوک نه شریک کوی، حالانکه نبی کریم ﷺ ته ددے خلقو د طرفنه ډیر تکلیف رسیدلے وو لیکن د هغه باوجود هم نبی کریم ﷺ د خپل قوم په باره کښې د شفقت او د صبر مظاهره وکړه.

د سپورمۍ دوه ټکړے کیدل:

د مکے مشرکانو به بار بار د رسول الله ﷺ نه د معجزاتو مطالبه کوله، داسه معجزه راوړه چه هغه سره زمونږ ستا په نبوت یقین راشی، دا مطالبه به ئے بار بار کوله، یو ځل ئے دا مطالبه هم وکړه چه دا سپورمۍ دوه ټکړے کړه، نبی کریم ﷺ د الله تعالی نه دعاء وکړه، الله تعالی سپورمۍ دوه ټکړے



کړه، چه قریشو تر ډیر وخت پورے کتله، ددے باوجود ئے د ایمان راوړلو نه انکار وکړو، بیا ئے ووئیل چه محمد (ﷺ) مونږ باندے جادو وکړو، یو سړی ووئیل که محمد (ﷺ) تاسو باندے جادو کړے دے نو تولو خلقو باندے خو جادو نشی کولے، نو قریش د بهر نه د راتلونکو خلقو انتظار کولو کله چه د بهر نه مسافر راغلل نو د هغوی نه ئے تپوس وکړو، هغوی جواب ورکړو چه او مونږ دا واقعه لیدلے ده، ددے ښکاره معجزے باوجود هم مشرکان په خپل کفر باندے مضبوط وو.

د اسراء او معراج واقعه :

د طائف نه رسول الله ﷺ ډیر د غم په حالت کښې راوایس شوے وو، ددے نه مخکښې ابو طالب وفات شو، ورپسے خدیجه رضی الله عنها وفات شوے وه، او مشرکانو ظلمونه هم د حد نه ډیر شوی وو، نبی کریم ﷺ لره غمونو د هر طرفنه راگیر کړے وو، داسے حالت کښې د الله تعالی د طرفنه د اطمینان او سکینه اسباب راغلل، یوه شپه نبی کریم ﷺ آرام کولو چه جبریل علیه السلام د براق سره راغلو، براق د آس پشان حیوان وو، د بجلئ پشان تیز رفتار وو، نبی



کریم ﷺ پدے سورلی باندے کیناستولے شو او فلسطین ته بیت المقدس ته بوتلله شو، د هلته نه نبی کریم ﷺ آسمانونو ته سفر وکړو چه پدے سفر کنبې نبی کریم ﷺ د الله تعالی د قدرت ډیره نښه ولیدله، پدے سفر کنبې پنځه مونځونه فرض شو، او په دے شپه واپس مکه ته راغلو، او د نبی کریم ﷺ زړه مطمئن او مضبوط شوه وو، ددے په باره کنبی الله تعالی فرمائی: [سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ] {الإسراء: 1} ترجمه: پاکی ده الله تعالی لره (د هر قسم شرک او د عیبونو نه) هغه ذات دے چه بوئے تلو بنده خپل په ټکره د شپه کنبې د مسجد حرام نه تر مسجد اقصی پورے، هغه چه برکات اچولی دی مونږ چاپیره د هغه نه، دپاره ددے چه اوښایو مونږ ده ته د نښو د قدرت او د توحید زمونږ نه، یقینا الله تعالی هر څه آوری او هر څه وینی. بله ورځ نبی کریم ﷺ خانه کعبه سره کیناستو او خلقو ته ئے د تیرے شوه شپه حالات بیانول، کافرانو د نبی کریم ﷺ د خبرے تکذیب وکړو، خنداگانے ئے کولے، یو تن ووئیل چه ته بیت المقدس ته تلله ئے نو مونږ ته د



هغه شکل بیان کړه، مقصد ئه د نبی کریم ﷺ دروغجن ثابتول وو، الله تعالی بیت المقدس د نبی کریم ﷺ د سترگو مخکښې را اوجت کړو، د مشرکانو د ټولو تپوسونو جواب ئه ورکړو، مشرکانو پدې خبره یقین ونکړو، د بل دلیل مطالبه ئه وکړه دویم دلیل نبی کریم ﷺ ورته وویل چه لاره کښې یوه قافله مکه مکرمة ته راتلله، نبی کریم ﷺ د هغه ټول احوال بیان کړل چه خومره اوسنان دی، خو ورځو کښې به راورسی،

لیکن ددې هرڅه باوجود کفار په خپل ضد باندې کلک وو، په بله ورځ جبرئیل علیه السلام راغی او نبی کریم ﷺ ته ئه د مونځونو طریقه او وختونه وښودل، اول صرف سهار دوه رکعاته او د ماسخوتن دوه رکعاته مونځ فرض وو، پدې موقعه نبی کریم ﷺ خپل دعوت صرف د بهر نه راتلونکی خلقو دپاره خاص کړی وو چه مکه والا د اسلام په خلاف قسم خوړلې وو، د بهر نه راتلونکی ته به ئه د پناه اخستلو په باره کښې هم خبره کوله چه ما له په خپل ملک کې پناه راکړئ، او اسلام به ئه د هغوی مخکښې پیش کولو، او وضاحت به ئه ورته کولو، بل طرفته به ابولهب د نبی کریم



ﷺ شاته روان وو، او خلق به ئه د نبی کریم ﷺ د دعوت نه منع کول، یو ځل څه کسان د مدینے (یثرب) نه حج له راغلي وو، نبی کریم ﷺ ورته دعوت ورکړو، هغوی د نبی کریم ﷺ خبره ته څه غوږ کینښودو، او په نبی کریم ﷺ باندے ایمان راوړلو کښې متفق شو، او ایمان ئه قبول کړو، مدینے والو د یهودو نه آوریډلی وو چه آخره زمانه کښې به یو نبی راځی کله چه نبی کریم ﷺ دوی ته دعوت ورکړو نو دوی ووئیل چه دا هغه آخری نبی کریم دے، هسه نه چه یهود رانه مخکښې نه شی، دا شپږ کسان وو، بل کال باندے د مدینے نه دولس (۱۲) کسان راغلل، نبی کریم ﷺ ورسره مصعب بن عمیر رضی الله عنه ولیږلو چه مدینے والو ته قرآن وښائی، او د دین احکام ورته وښائی د الله تعالی په مدد سره مصعب رضی الله عنه مدینے والو باندے ښه محنت وکړو، یو کال پس مکه مکرمه ته واپس راغلو سره د مدینے والو نه دوه اوویا (۷۲) سړی او ښځے راغلل، دا خلق د نبی کریم ﷺ سره میلاو شول، دوی د نبی کریم ﷺ سره د دین په نصرت باندے بیعت وکړو، او ددے نه پس مدینے ته واپس شول .



د اسلام د دعوت نوے محاذ :

د حق او حق پرستو دپاره مدینه نوے امن والا ځائے پیدا شو، مسلمانانو هلته هجرت شروع کړو، او دلته د مکے مشرکانو دا کلک عزم کړے وو چه مسلمانان د هجرت نه منع کړی، مهاجرینو ددے وجه نه قسما قسم تکلیفونه برداشت کړل، مسلمانانو به د قریشو د یرے نه پت پت هجرت کولو، ابوبکر صدیق رضي الله عنه به بار بار د نبی کریم ﷺ نه د هجرت اجازت غوښتلو لیکن نبی کریم ﷺ به ورته دا خبره کوله چه جلتی مه کوه، کیدے شی الله تعالی تا له ملگرے پیدا کړی، تر دے چه ډیرو مسلمانانو هجرت وکړو چه قریشو ته معلومه شوه چه د مسلمانانو طاقت مدینه کښې پیدا شو، د نبی کریم ﷺ د دعوت د ترقی نه یریدل، خپل مینځ کښې دوي مشوره وکړه چه معاذ الله نبی کریم ﷺ به قتل کړو، پدے خبره متفق شو، ابو جهل مشوره ورکړه چه د هرے قبیلے نه به یو یو ځوان له توره ورکړو، په یو ځل به حمله وکړی، بیا بنو هاشم به د چا چا سره دشمنی کوی، الله تعالی د مشرکانو ددے سازش خبر نبی کریم ﷺ له ورکړو، د الله تعالی د حکم نه بعد نبی کریم ﷺ د ځان سره



ابوبکر صدیق کړو، او د سفر کولو اراده ئه وکړه، د شپه
 علی رضی الله عنه ئه پخپله بستره باندې سملولو، مشرکان
 را جمع شول، د نبی کریم ﷺ د کور نه ئه گیره واچوله، د نبی
 کریم ﷺ د راوتلو په انتظار وو چه نبی کریم ﷺ د دوی په
 صفونو کښې راووتلو او په سرونو ئه ورله خاوره واچوله
 او دوی ته هیڅ پته ونه لکیده، پدې طریقه نبی کریم ﷺ د
 ابوبکر رضی الله عنه خوا ته راغلو، د مدینه په سفر د کور
 نه یوځای روان شول، اول غار ثور ته لاړل، دلته قریشو د
 صبا پورې انتظار کولو چه کله د بستره نه علی رضی الله
 عنه پاسیدو، مشرکان حیران شول، دوی د علی رضی الله عنه
 نه د نبی کریم ﷺ په باره کښې تپوس کولو خو هغه حال نه
 وئیلو، علی رضی الله عنه ئه وو هلو لیکن څه فائده ئه
 ونکړه، نو مشرکانو هر طرفته کسان خواره کړل، اعلان ئه
 وکړو چه چا چه نبی کریم ﷺ ژوندې یا معاذ الله مړ راوړو،
 سل (۱۰۰) اوبنان انعام دے، مشرکان تر غار ثور پورے
 ورورسیدل، کچرته یو تن خپلو ښپو طرفته کتلی وے نو دوی
 به ئه لیدلی وے، ابوبکر صدیق رضی الله عنه سره د نبی
 کریم ﷺ په باره کښې غم ډیر شو، نبی کریم ﷺ وفرمایل:



(مَا ظَنُّكَ يَا أَبَا بَكْرٍ بِإِثْنَيْنِ اللَّهِ تَاللَّهِ لَأَتَّخِذَنَّ مِنْهُمَا، لَا تَحْزَنُ إِنْ اللَّهُ مَعَنَا). ترجمه: اے ابوبکر! ستا څه خيال دے د هغه دوه کسانو په باره کښې چه الله ئے دريم دے، مه خفه کيږه. الله تعالى زمونږ سره دے. مشرکانو دوی ونه ليدل او نبی کریم ﷺ د ابوبکر صديق سره په غار کښې درے ورځے تيرے کړے، دے نه پس مدینه ته روان شو، لاره ډيره لويه وه، او گرمی ډيره سخته وه، په دويمه ورځ د دوی تيريدل يه يوه بنځه وشو چه د ام معبد په نوم باندے وه، دوی د هغه نه د خوراک خښاک طلب وکړو، د بنځے سره هيڅ نه وو، يوه کمزورے بيزه د خيمے يو طرف کښې وه چه د کمزورتيا د وجے نه څر له نه شوه تللے، او يوه قطره پئ هم پکښې نه وو،

نبی کریم ﷺ د هغه بيزے خوا له لارو، د هغه غولانزه ئے په لاسونو مسح کړه، د هغه نه پئ روان شو، يو لوبڼے ئے ډک کړو، دا حالت چه ام معبد وليدو، حيرانه شوله، ټول پئ وڅښکل، دوباره ئے بيا لوبڼے ډک کړو، هغه ئے د ام معبد سره پرېښودو او سفر باندے روان شول. دلته مدینه والا هره ورځ د مدینه نه بهر راوځی او د نبی کریم ﷺ انتظار کوی کله چه نبی کریم ﷺ مدینه ته راغلو نو ټولے مدینه



والو د خوشحالی د وجے د مرحبا مرحبا آوازونه کول، نبی کریم ﷺ د مدینے جنوب کنبې اقع قباء کنبې دیره شو، خلور ورځے هلته وو، او د مسجد قباء بنیاد ئے کینودو، په اسلام کنبې اولنې مسجد دا دے، په پنځمه ورځ نبی کریم ﷺ مدینے طرفته روان شو، ډیرو انصارو صحابه کرامو دا کوشش کولو چه د نبی کریم ﷺ د میلستیا شرف حاصل کړی، د اوبنې مهار ئے نیولے وو، نبی کریم ﷺ ددے خلقو د جذباتو شکریه ادا کوله او دا به ئے وئیل : (دَعُوها فَإِنَّها مَأْمُورَةٌ) دا اوخه پریدئ، دیته امر کړے شویدے، اوبنې لارہ خپل ځای کنبې کیناستله، بیا پاسیده بل ځای ته مخکي شوه، بیا ئے خپل ځای ته وکتل نو پاسیده او بیرته خپل مخکني ځای ته راواپس شوه، او کیناستله، نبی کریم ﷺ ترے کوز شو، او دغه ځای ئے د مسجد دپاره منتخب کړو، رسول الله ﷺ د ابو ایوب انصاری کور کنبې میلمه شو، علی رضي الله عنه درے ورځو پورے مکه کنبې ایسار شو چه د رسول الله صلي الله عليه وسلم امانتونه وسپاری، بیا مدینے ته راغلو، قباء کنبې د رسول الله ﷺ سره میلاو شو .



نبی کریم صلی الله علیه وسلم په مدینه کې :

کوم ځای چې د نبی کریم ﷺ اوبنه ناسته وه هغه زمکه ئه واخسته، او مسجد نبوی ئه آباد کړو، رسول الله د مهاجرینو (چې د مکې نه د نبی کریم ﷺ سره راغلی وو) او انصارو (د مدینه خپل اوسیدونکی مسلمانان چې مهاجرینو له ئه پناه ورکړې وه) ترمینځ رورولی جوړه کړه، د یو انصاری او یو مهاجر رورولی ئه قائمه کړه چې د هغه مال کښې هم شریک وو، پدې طریقه سره مهاجرین او انصار یو ځای کار شروع کړو، پدې سره رورولی نوره هم مضبوطه شوه، د مکې مشرکان او د یهودو د مخکښې نه تعلقات موجود وو، مشرکانو د یهودو په ذریعه مسلمانانو کښې جدا والې راوستلو، او کوشش ئه کولو، او مشرکانو دهمکيانې ورکولې چې مونږه مسلمانان ختموو، مسلمانان د بهرني دشمن (قریشو) او کورني دشمن (یهود) نه خطر کوله، حالات دومره سخت شو چې صحابه کرام رضوان الله عليهم اجمعین به د ځان سره اسلحه د خوب په حالت کښې سرته ایځودله، داسې د تکلیف په حالت کښې الله تعالی د جهاد حکم نازل کړو، رسول الله ﷺ د مجاهدینو دستې یو طرف او بل طرف ته لیرل



شروع کړل، چه د دشمن په نقل او حرکت باندے نظر ولری، ددے سره نبي کریم ﷺ په تجارتي قافلو باندے هم حمله کول شروع کړل، چه مشرکانو ته د مسلمانانو د طاقت احساس وشی، او کافران هم د پرامن اوسیدلو خبرے ته مجبوره شی، او مسلمانان په آزادي سره د اسلام دعوت وکړی، ددے سره نبي کریم ﷺ د بعضو قبائلو سره معاهدے هم کړے وے.

جنگ بدر:

رسول الله ﷺ دا فيصله وکړه چه د شام نه د مشرکانو راتلونکي قافله ته لار ونيولے شی، نبي کریم ﷺ د خان سره درے سوه ديارلس (۳۱۳) صحابه کرام روان کړل، دوی سره صرف دوه آسونه او اوويا (۷۰) اوبنان وو، د قریشو تجارتي قافله کښي هزار (۱۰۰۰) اوبنان وو چه مشري ئے ابوسفیان کوله، ورسره صرف خلويښت (۴۰) کسان وو، ابوسفیان ته معلومه شوه چه مسلمانان حمله کوي هغه مکے والا د حالاتو نه خبر کړل، او د مدد اپيل ئے وکړو، او پخپله بله لار باندے روان شو، او د مسلمانانو د حملے نه ئے خان بچ کړو، دلته ابو جهل د مکے د قریشو نه زر (۱۰۰۰) جنگيانو سره د



جنگ په نیت روان شو، ابوسفیان استازې ولېرلو چه قافله بچ شوه، تاسو واپس شی لیکن ابوجهل د واپسې نه انکار وکړو او خپل سفر ئې جاری وساتلو. رسول الله ﷺ ته چه خبر وشو چه مشرکان د جنگ دپاره راروان دی، د صحابه کرام رضوان الله علیهم اجمعین سره ئې مشوره وکړه، اتفاق پدې خبره راغې چه د مشرکانو سره جنگ وکړې شی، او مقابله ورسره وکړې شی، دویم کال د هجرت د رمضان المبارک په اولسمه ورځ باندې د دواړو لښکرو مقابله وشوله، ډیر سخت چنگ وشو، بالآخر مسلمانانو ته میدان پاته شو، او مشرکان وختیدل څوارلس (۱۴) مسلمانان شهیدان شول، او اوویا (۷۰) مشرکان مردار شول، او اوویا (۷۰) قیدیان شول، پدې ورځو کښې رقیه بنت رسول الله ﷺ وفات شوه چه د عثمان بن عفان رضی الله عنه په نکاح کښې وه، د نبی کریم ﷺ په سفارش عثمان رضی الله عنه مدینه کښې پاته شوې وو، جنگ بدر کښې نه وو شریک شوې، د خپلې ناروغه بی بی خدمت ئې کولو، نبی کریم ﷺ د جنگ بدر نه پس د خپلې دویمې لورام کلثوم رضی الله عنها نکاح د عثمان رضی الله عنه سره وکړه، ددې وجې نه



عثمان رضی الله عنه ته ذو النورین وئیلے شی چه د رسول الله ﷺ دوه لونږه د هغه په نکاح کښې یوه پس د بلے نه راغله وے، د جنگ نه پس مسلمانان مدینے ته خوشحاله راواپس شول، د الله مدد میلاو شو، قیدیان ئے راوستل، مال غنیمت میلاو شو، قیدیانو کښې بعضو نقده فدیہ ورکړه او ځان ئے خلاص کړو او د چا فدیہ دا مقرر شوه چه د مسلمانانو لس ماشومانو ته به لیکل لوستل ورزده کوی .
جنگ احد :

د جنگ بدر نه پس پوره یو کال روستو د مسلمانانو او کفارو مینځ کښې دا جنگ وشو، د جنگ بدر بدل اخستلو دپاره مشرکانو درے زره (۳۰۰۰) لښکر تیار کړو اووه سوه (۷۰۰) مسلمانانو د هغه مقابله وکړه، په اول د جنگ کښې مسلمانانو ته فتحه نصیب شوه، کافرانو میدان پرینودو، مگر دوباره راواپس شو، او د غنډی (جبل رماة) د طرفنه ئے په مسلمانانو باندے حمله وکړه، دا هغه غر وو چه رسول الله ﷺ ورباندے غشی ویشتونکی پنځوس کسان مقرر کړی وو، د غنیمتونو د جمع کولو دپاره دوی راگوز شو، ددے وجه نه مسلمانانو ته د کفارو د طرفنه تکلیف ورسیدو .



جنگ خندق :

د جنگ أحد نه پس د یهودو یو وفد مکے والو له لارو او د مسلمانانو خلاف په مدینه باندے د حملے ترغیب ئے ورکړو، او د هر قسمه امداد وعده ئے ورسره وکړه، مشرکانو د یهودو خبره ومنله، بیا د یهودو نورو قبائلو پسه هم لارو، او د مسلمانانو په خلاف ئے جنگ ته تیار کړل، هغوی هم اتفاق وکړو، د هر طرفه کافرانو او مشرکانو د مدینے په طرف روان شو، تقریباً د لسو زرو (۱۰۰۰۰) لښکر په مدینه منوره باندے حمله آور شو، نبی کریم ﷺ د دشمن د سازشونو نه خبر وو، د صحابه کرامو رضی الله عنهم نه ئے مشوره واخستله، سلمان فارسی رضی الله عنه دا مشوره ورکړه چه د مدینے منورے کوم طرف ته چه غرونه نشته هغه طرف ته به خندق وکنستله شی. ټول مسلمانان د خندق په کنستلو کښې شریک شو، ددے وجے نه زرت زره منصوبه مکمل شوه، ددے په نتیجه کښې مشرکان د مدینے نه بهر د یو میاشت پورے په خیمو کښې اوسیدل، خندق باندے ورتلل ورته گران وو، آخر کښې الله تعالی تیزه سیلئ راولیږله، او د مشرکانو خیمے ئے والوزولے، کافرانو باندے یره راغله، او په



جلتئ سره خپلو علاقو ته واپس شول، الله تعالى ټولو لښکرو له په یواځے شکست ورکړو، او د مسلمانانو مدد ئے وکړو .

د مکے فتح :

په اتم کال د هجرت باندے رسول الله ﷺ فیصله وکړه چه په مکه مکرمه باندے حمله وکړی، په لسم (۱۰) د رمضان المبارک باندے د لس زره (۱۰۰۰۰) مجاهدینو سره روان شو، او بغیر د جنگ نه مکے مکرمے ته داخل شو، ځکه چه قریشو اسلحه ایښودلے وه، الله تعالى د مسلمانانو مدد وکړو، نبی کریم ﷺ مسجد الحرام ته داخل شو، د کعبه الله طواف ئے وکړو، بیا کعبے ته دننه ورغلو، او دوه رکعاته مونځ ئے وکړو، او بیا هغه ټول بُتان ئے مات کړل کوم چه خانه کعبه کښې وو، بیا د خانه کعبے په دروازه کښې ودریدو او لاندے قریش ولاړ وو، د خپلے فیصلے انتظار ئے کولو، رسول الله ﷺ مشرکانو ته وویل : چه تاسو څه سوچ کوئ چه زه به تاسو باندے د څه فیصله کونکے یم؟، ټولو جواب ورکړو چه مونږ ستا نه د خیر خواهی امید ساتو ځکه چه ته زمونږه عزتمند ورور ئے، او د عزتمند ورور ځوئ ئے . رسول الله ﷺ ورته وویل : تاسو ټول آزاد یئ، رسول الله ﷺ د معافئ



یو مثال قائم کړو چه خپلو دشمنانو ته ئه عامه معافی وکړه، د مکه د فتح نه پس خلق ډله ډله په اسلام کښي داخلیدل شروع شو، په لسم (۱۰) کال د هجرت چه رسول الله ﷺ آخري حج کوو نو د یو لاکهـ (۱۰۰۰۰) نه زیات صحابه کرام ورسره وو، د حج نه پس واپس مدینه منوره ته راغی .

د بهر نه د وفدونو راتلل او بادشاهانو ته خطونه :

د نبی کریم ﷺ نبوت گیر چاپیره خور شوی وو، د هر طرفنه خلق ډله ډله د مدینه په طرف راتلل، او اسلام کښي داخلیدل، بل طرفته نبی کریم ﷺ د قبیلو مشرانو او بادشاهانو ته دعوتی خطونه لیږل شروع کړل، بعضو دعوت قبول کړو، په اسلام کښي داخل شو، بعضو د خط احترام وکړو، او هدایا ئه راو لیږلې، خو اسلام ئه قبول نکړو، او بعضو د خط د وجه نه ډیر غصه کښي راغلل او د نبی کریم ﷺ خط مبارک ئه شهید کړو، لکه دا کار د فارس بادشاه کسری وکړو، رسول الله ﷺ ورته بدعاء (بنیري) وکړی :
(اللَّهُمَّ مَرِّقْ مُلْكَهُ) (اے الله ! بادشاهی ورله تکرې تکرې کړه) .خو ورځی پس خپل ځوی مړ کړو، او بادشاهی ئه ترے واخستله، دغه رنگه د مصر بادشاه مقوقس مسلمان



خو نه شو لیکن د رسول الله ﷺ د استازی ډیر احترام ئے وکړو، او هغه سره ئے ډیرے هدایا نبي کریم ﷺ له راواستولے، او دغه شان حالت د روم د بادشاه قیصر هم وو، هغه هم د رسول الله صلي الله عليه وسلم د خط خکله جواب ورکړو، او د خط اکرام ئے وکړو او قاصد ته ئے هديي ورکړے. او د بحرین حاکم منذر بن ساوی واقعه داسے وه چه کله ورته د رسول الله ﷺ خط میلاو شو، دا خط ئے بحرین والو ته بیان کړو، بعضو اسلام قبول کړو او بعضو انکار وکړو.

د نبي کریم صلي الله عليه وسلم وفات :

رسول الله ﷺ چه د حج نه واپس شو، نو دوه یا یوه نیمه میاشت پس د بیماری ابتداء وشوه، او ورځ په ورځ بیماری زیاتیدله تردے چه د مונخ امامت نه معذور شو، نو ابوبکر صدیق رضی الله عنه ته ئے د امامت امر وکړو چه خلقو ته مונخ کوه، د هجرت یولسم (۱۱) کال د ربیع الاول په دولسمه (۱۲) نیټه د گل په ورځ د رسول الله ﷺ روح مبارک د دنیا نه سفر وکړو، پدے وخت کنبې د رسول الله ﷺ عمر مبارک درے شپيته (۶۳) کاله وو، صحابه کرام رضوان الله عليهم



اجمعین چه خبر شو، ډیر د غم او پریشانی حالت وو، خوګ دے خبرے منلو ته تیار نه وو، بالآخر ابو بکر صدیق رضی اللہ عنہ خطبه وکړه، مسلمانانو ته ئے د تسلیٰ خبرے وکړے، چه رسول اللہ ﷺ یو بشر وو، او هر بشر باندے به مرګ راځی، ددے نه پس صحابه کرام مطمئن شو، او رسول اللہ ﷺ له ئے غسل ورکړو، او د عائشے رضی اللہ عنها په کوټه کښې ئے دفن کړو، رسول اللہ ﷺ د نبوت نه مخکښې څلویښت کاله (۴۰) مکه مکرمه کښې اوسیدلو او دیارلس (۱۳) کاله د نبوت نه پس مکه مکرمه کښې وو، او مدینه منوره کښې رسول اللہ ﷺ لس (۱۰) کاله اوسیدلے دے، د رسول اللہ ﷺ د وفات نه پس په اتفاق سره د مسلمانانو اول خلیفه ابوبکر صدیق رضی اللہ عنه مقرر شو .

د رسول اللہ ﷺ حلیه مبارکه :

د نبی کریم ﷺ قد درمیانه وو نه ډیر لوئی او نه ډیر ټیټ وو، ټول اندامونه ډیر مناسب، فراخه سینے والا وو، ځائسته مخ، سپن رنگ والا چه ګلابی کرنے پکښې ځلیدلے، غونډ مخ، تورے سترګے، باریکه پوزه، ځائسته خوله، ګنړه ګیره، ځائسته خوشبودار جسم، نرم نرم اندامونه، انس رضی اللہ



عنه فرمائی چه ما مشك او عنبر او بله خوشبوئی د نبی کریم ﷺ د خوشبوئی نه خائسته نده موندلے، د نبی اکرم ﷺ لاس مبارک ډیر نرم وو، تر او تازه خنديدونكے مخ، خائسته آواز، مختصرے خبرے، د رسول الله ﷺ په باره كښې انس رضی الله عنه فرمائی چه نبی کریم ﷺ د هر چا نه خائسته، د هر چا نه زیات سخاوت والا، او د هر چا نه زیات بهادر وو.

د رسول الله ﷺ اخلاق مبارک

رسول الله ﷺ يو بهادرا او با همته انسان وو. علي □ فرمائی. چه کله جنگ به گرم شو او خلق به یو بل کښې گډوډ شو مونږ به رسول الله ﷺ ته رامنډه کوله. رسول الله ﷺ د ټولو نه زیات سخاوت کونکی وو، داسی چرته ندی شوی چه د رسول الله ﷺ چا څه غوښتلی وی او هغه ورته انکار کړی وی، رسول الله ﷺ ډیر د صبرناک او با وقاره مزاج والا انسان وو، د خپل ځان دپاره چری انتقام ندی اغستلی. او نه د خپل ذات دپاره په چا باندی غصه کړی ده. او که د الله تعالی مقرر شوی حدود به مات شول د الله تعالی د خطر ه دهغی انتقام به اغستلو، د حق په معامله کښې به خپلوان



غریبانان او مالداره ټول د رسول الله ﷺ په نظر کښی ټول برابر وو، او دا تعلیم امت ته ورکړی دی چه اوچتوالی د یو په بل نشته دی مگر په تقوی باندی. ټول خلق د حقوقو په لحاظ سره برابر دی، د مخکینو امتونو د هلاکت سبب هم دا وو چه یو مالداره سړی غلاء وکړه هغه به معاف ئی کړو او غریب سړی باندی به قانون جاری کوو رسول الله ﷺ فرمائل: په الله تعالی قسم . که فاطمة بنت محمد هم غلاء کړی وی ما به دهغی لاس هم پریکووو (صحیح البخاری ۳۴۷۵: ومسلم ۱۶۸۸ رسول الله ﷺ په خوراک کښی چرته هم عیب نه راوباسلو. که خوښ به شو نو خوراک به تری وکړو او یا به پرښودلو، کله به یو میاشت دوه میاشتی تیری شوی او د رسول الله ﷺ په کور کښی به اور قدرته بل نشو. د رسول الله ﷺ خاندان والو به په اوبه او کهجورو باندی وخت تیروولو، رسول الله ﷺ به د لورې د لاس خیتی پوری یو یا دوه کانړی تړل، د کور په کارونو کښی به د کوروالو سره مدد کولو د بیمارانو بیمار پورسے له به ورتللو، عاجزی او تواضع په نبی ﷺ کښی ډیره زیاته وه. غریب سړی او مالدار عام انسان او صاحب حیثیت چابه چه



راوبللو راتللو به ،د غریب نه د هغه د غربت د وجی نه
نفرت نکوو او د بادشاه نه د هغه د بادشاهت د وجی نه یره
نکوله، آس ،اوبن،خر، خچر .هر قسم سورلی باندى سورلی
کوله .

وبالله تعالى التوفيق



فهرست د نبی کریم ﷺ د ژوند مختصر حالات

3	د عربو د جاهلیت دور
4	د دوه ذبیحینو ځوی
6	د هتیانو واقعه
8	د رسول الله ﷺ پالنه او رضاعت
10	د شق الصدر واقعه
11	د مور او د نیکه وفات
12	تجارت او واده
15	نبوت
17	بنکاره تبلیغ
20	هېشوته هجرت
22	عجبه واقعه
22	د هر قسم تعلق پریکول
24	د غم کال
25	د طائف سفر



26	د سپوږمې دوه تکرې کیدل
27	واقعه د معراج
31	د اسلام د دعوت نوی محاذ
35	د مدینې هجرت
36	جنگ بدر
38	جنگ احد
39	جنگ خندق
40	فتح مکه
41	وفود راتلل او بادشاهانوته خطونه
42	د نبي کریم ﷺ وفات
43	د رسول الله ﷺ حلییه مبارکه
44	د رسول الله ﷺ اخلاق مبارک



هذا الكتاب منشور في

شبكة الألوكة

www.alukah.net